

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 64 (764). СЕРЕДА, 31 ТРАВНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

СОНЦЮ СВІТИТИ ЗАВЖДИ

ЗАВТРА — ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

Фото В. БОРИСОВА.

В ДОРОГУ ЙДУТЬ СІМНАДЦЯТИЛІТНІ

Ось і настала пора, якої так чекали, до якої готувалися десять років сьогоднішні випускники середніх шкіл. Давно обносилися портфеліки, що з ними мама й тато привели вперше до школи сина чи доньку, і вже не перший, а останній дзвоник пролунав.

Після цього з шкільного подвір'я вийшли на вулицю зовсім інші люди, ніж виходили ще вчора, — вже не похлоп'ячому безжурні, а по-дорослому серйозні, з почуттям відповідальності за щось незмірно важливіше супроти невниченого уроку або неохайно підписаного зошита. Це добре почуття.

Сімнадцять літ людина була утриманцем, і нині від неї самої залежатиме, чи виправдає вона ті матеріальні й моральні затрати, що їх понесли батьки й держава для її навчання, виховання, фізичного і духовного зросту. Випускні іспити — перший іспит на шляху самостійного життя. І їх недаремно зовуть державними: радянський народ екзамнує нове поповнення.

Велику відповідальність покладають вони й на педагогічні колективи: треба правильно оцінити знання випускників, керуючись не тільки інтересами своєї школи, а інтересами всієї країни — без найменшого завищення оцінок, як інколи трапляється.

Було б помилкою дивитися на випускні іспити як на процедуру, завдяки якій можна визначити чисто освітній рівень людини. Це випробування перед великою дорогою життя — на моральну зрілість, на готовність віддати себе великій пролетарській справі, за яку пролито стільки крові, якій віддано енергію кількох поколінь.

Величезне то щастя — знати, що ти потрібен своєму народові, Батьківщині. Потрібні твій розум, руки і серце. Їх чекають земля і заводи, вузи і новобудови. Молодому пагіню своєму передають батьки Жовтневу естафету, а прийдедне покоління запитає, чи не розгубив ти нічого, чи все доніс і примножив. Нехай почуття такої відповідальності супроводить тебе віднині, друже-випускнику.

В дорогу життя виходять сімнадцятилітні. Освічені, готові з перших днів влитися рівноправними — і рівно-відповідальними членами в трудову сім'ю. Вони сподіваються на добру зустріч. Без фанфар і двогодинних промов, але зі справжньою батьківською увагою й розумінням запитів сьогоднішньої молодої людини. Так, як на заводі «Червона зірка», де кожен молодий робітник за кілька місяців здобуває професію, як у когоспі «Заповіт Леніна» Маловисківського району, де після роботи відпочинеш не гірше міського жителя: хочеш — у Палаці культури, хочеш — на стадіоні...

Комітетам комсомолу є над чим попрацювати, щоб поповнення, одержане з випускників, прижилося, стало доброю зміною ветеранам.

Починаються іспити. На освіченість, на громадську зрілість радянської молодої людини.

ПОДУМАЙ, ЛЮДИНО

Такі вони кволі.
І сто матерів
В єдинім пориві
Святих почуттів,
Забувши про болі,
Крихтинок-дітей
В цю мить пригортають
До теплих грудей.
Ось так
Громадяни крикливі малі
Приходять шомиті,
Як квіти землі.
І хліб їм потрібен,
І сонце, й плоди,
І світлі кімнати,
І свіжі сади.

І матері пісня,
Щаслива й давінка,
І рідного батька
Ласкава рука.
Подумай, людинно:
Їх сто малюків
Приходять у світ
Для безсмертї віків!
Послухай: серцець їх
Маленьких биття —
Як заклик до миру,
До щастя-життя.
Подумай людинно:
Земля віддає
В дитинячі руки
Майбутнє своє!

Наум ДОБРИН.
м. Кіровоград.

Є у дочки щастя...

ПРАВОФЛАНГОВІ ПРОФЕСІЇ

Тимофіївних у своєму селі я знав давно. Знав і те, що мати — Анастасія Іванівна дуже охоча до слова. Тож і на цей раз я тільки слухав та інколи підтакував. Вона ж мов із книжки вичитувала. Де і брались ті слова — ширі, теплі, пройняті добротою і ласкою та відчуттям душевної радості. Хоч це і зрозуміло: мати говорила про рідну доньку, Таню.

— Вона ж така до тих корів... Я вам передати не можу. І поглядить, і обійме. І прямо аж під мордочку їй: сю-сю-сю. Ну, як до дитини. Нічого в світі не любить так, як тварин. А чого, і сама не знаю. Чи, може, що ніде не була, нічого іншого не робила. Бо як пішла з сьомого класу, то вже шість годочків на фермі. Хвилювалася я за неї. Думала: наступить корова, то вона і не вирветься з під неї. Жаль так було дивитися. Ніч, темнота, а я ж її розбуджую. І так їй, бідненькій, було, не хочеться вставати. Іноді й плакала за нею іншюком.

Сама хворіла дуже, та й зараз нездорова. А вона ж оди в мене. Ще і без батька лишилася. З війни не вернувся. Так що не мед мой Тані було йти на ферму. Зразу сама і вчила її. Спасибі, і люди допомагали: старі доярки Фросина Тихова, Олександра Артюхова. Вчили її, а вона в мене не горда. Слухала, вчилася. А тепер передо-

ва, на Дошку пошани портрет її виставлено. Та щоб ви не подумали, що я хвалюсь, то судить самі. Хвилінку, зараз я все покажу. Ось. Читайте. Це її грамоти. Одна. Друга. Мабуть, більше десятка набереться. Це, дивиться, значок Ударника комуністичної праці, в Кіровограді на комсомольському зльоті була. Там їй вручили. До значка ще й портрет іменний. А це вже державна нагорода. «За трудову доблесть». Часто кажу: «Ти б же носила медаль». Не хоче, «Еге, — каже, — щоб люди подумали, що здаюся». І чого вона соромиться? Нагорода ж заслужена.

А це її блокнотик. Все сюди записує. І про корми є. Записано, що зараз коровам дають. Сіна півтора кілограма, комбікорму — двісті п'ятдесят грамів... За корми вона — куди там! Глядя, не довезуть чого, то і бригадира, і зоотехніка на ноги підніме. Треба — дайте. «З чого ж те молоко буде, як я, мовляв, не нагодую корів». Добре і робить, що за кожну краплину молока переживає.

За те молоко і в мене з нею був курйоз. Приходить додому і скаржить: «І руки болять, і тут болить, і паморилася». Бо вночі ж як не е, і корму треба наностити, і гній прибрати, та й почистити. А корови стоять у неї, як помиті. От і важко. То я, як коли, і піду їй на поміч. Вона показала мені, яких корів мені здоїти, а сама апаратом доїть. Так ось. Подоїла ж я. А вона підходить, і за дітки тих корів: смик, смик. Мене аж кольнуло: «Так ти що, матері не довіряєш?». «Та ні, може, яка не віддала вам. А останнє молоко най-

краще». Отака. Навчилася молоку шукати.

Зараз на фермі легше. Працюють там у дві зміни. Десять ще під Москву по цей досвід їздили, і в Знамянку. Це вже другий рік Таня з Галею Шимченко на мехдоїці працюють. Мають сорок корів на двох. Одна їх до обіду доглядає і доїть, а друга — після обіду. В дві зміни. Тепер у доярок є час і погуляти, і вчитися, і вдома щось зробити. Та вона ж і комсомолка, і в профспілку чимось керує...

Сьогодні збиралася в клуб на заняття хору. В артисти записалася. Слухала сусідка її виступ на сцені. Хвалила. Каже, гарно співає. Та воно так і треба. Пісня — то в роботі полегкість.

Цікаво вам і це знати: за цей рік зобов'язалася надіти по 2650 літрів на корову. Скажете, малу-ваго. Та в їхній групі багато первісток. А з первісток, звісно, не надішть стільки, як із справжньої корови.

Таня мені все розповідає. Ділиться своїми думками і переживаннями. Чи в неї на душі хороше, чи погане — нічого не втаїть. Скаже, коли яку корову в запуск пустила, яку коли спарувала, чим годувала, скільки наділа. Кого сьогодні хвалили на фермі, а кого ляляло. Вона тільки знає до хати. Я вже по ній бачу: сюди-туди крутиться, їсти не хоче — значить на фермі якийсь не порядок. А як оце балакуча, весела, знай — в неї все добре!

А недавно Таню обрали депутатом. Аж в область. Так отут я вам не скажу, як вона полесе цю службу. А люди довірили їй. Я ж, як мати, горжуся цим. Отож і кажу: «Є у моєї дочки щастя».

Т. ЗІНЧЕНКО,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».
Онуфріївський кінзавод.

IV З'їзд письменників СРСР

27 травня відбулося заключне засідання з'їзду. Голова лічильної комісії Гололосов результати виборів керівних органів Спілки письменників СРСР, що відбулись на вечірньому засіданні 26 травня, на якому були також прийняті деякі поправки і зміни у статуті Спілки письменників СРСР.

Потім було прийнято звернення з'їзду «До

письменників світу», в якому з'їзд закликав їх об'єднатися в боротьбі за майбутнє людини, за гуманізм і демократію.

Далі одностайно прийнята резолюція IV з'їзду письменників СРСР у зв'язку з подіями в Греції. Головуючий Б. Польовий

звертається з теплими словами дружки і солідарності до представників грецьких письменників, присутніх на з'їзді.

У той час, коли делегати з'їзду приймали цей документ, гості радянських письменників — зарубіжні літератори — підписували

«Звернення до діячів культури всіх країн світу». Це звернення підписали і радянські літератори.

Оплесками зустріли делегати резолюцію з'їзду у в'єтнамському питанні. В ній висловлюється гнів і обурення всіх радянських літераторів у зв'язку з зло-

чинною і варварською війною, яку веде у В'єтнамі американський імперіалізм, що виконує ганебну роль світового жандарма. Цю резолюцію прийнято одностайно.

Палкими, тривалими оплесками зустріли учасники з'їзду пропозицію прийняти лист IV з'їзду письменників СРСР Центральному Комітетові КПРС. Зап відводиться і стоячи вислухує

весь текст листа, який приймається одностайно.

Так урочисто і святково закінчив свою роботу з'їзд майстрів радянської літератури.

Відбувся пленум обраного з'їздом нового правління Спілки письменників СРСР. Першим секретарем правління обрано К. О. Федіна.

(ТАРС).

Наряд по-дорослому

Випускник іде в життя

Умитими вранішньою росною тротуарами пліне назустріч сонцю велелюдний потік. З середньої його пурхнула пісня. Очі ветеранів теплішають, ласкава усмішка просвітлює заклопотані обличчя.

— Наша зміна, — тепло говорять вони, коли гомінлива юнь, вилучившись з загального потоку, прямує до нової п'ятиповерхової будови — інженерного корпусу.

Привітним сонцем зустрічає школярів цех учбово-виробничого навчання. Безмовно промовляє до юних токарів і фрезерувальників, слюсарів і свердлувальників мальовничий плакат: «Хто працює з любов'ю, той вносить поезію в будь-який труд».

Так, праця учнів в учбово-виробничому цеху заводу «Червона зірка» стала справжньою поезією. І не лише тому, що їм довірили новенькі верстати, що в усьому приміщенні не знайдеш пилінки, що в кожному вільному куточку бувають зелені квіти. Керівники цеху знайшли стежину до юних сердець, запалили їх трудовими подвигами батьків, зуміли прищепити учням любов до праці. Світле приміщення цеху стало для вихованців 3-ї, 5-ї, 27-ї, 34-ї середніх шкіл рідним домом.

— Над усе я люблю збирати дрібні деталі, — говорить десятикласник школи № 5 Віталій Поліщук, який щойно одержав звання слюсаря-складальника.

Для мене нема нічого більш захоплюючого, як поміжувати, попотіти над коліщатами і гвинтиками і бачити, як під руками народжується справжня деталь для справжньої сівалки.

Своє майбутнє Віталій не уявляє інакше, як в одному з цехів заводу.

— Я була і в інших цехах, — додає випускниця Лена Ремігайло, — але такої краси не бачила ніде. Як на свято, їду кожного разу на учбово-виробничу практику. Вже оволоділа фрезерувальним, токарним, свердлувальним, агрегатним верстатами і впевнена, що на роботі чому місці не відстану.

Ця ж Лена говорить і про своїх товаришів. Не можна з нею не погодитись, бо лише за два роки учбової бригади здали державі продукції більше як на 48 тисяч карбованців.

Чотирьохсотенний загін молоді увіллється цього року в робітничу сім'ю, і немала заслуга в цьому начальника цеху Г. В. Підпригори, В. М. Корсунського, який виборів нещодавно звання кращого токаря заводу, бригадира бригади свердлувальниць В. М. Вересоцької.

Справжніми робітниками почувать себе учні на виробничій практиці. Аякже: в цеху є начальник, старший майстер, контрольний майстер. Зранку хлопці і дівчата одержують наряди на ту чи іншу роботу. В кожного на весь день є конкретне завдання. Так учні ще з школярської лави знайомляться з структу-

рою управління і організації виробничого процесу.

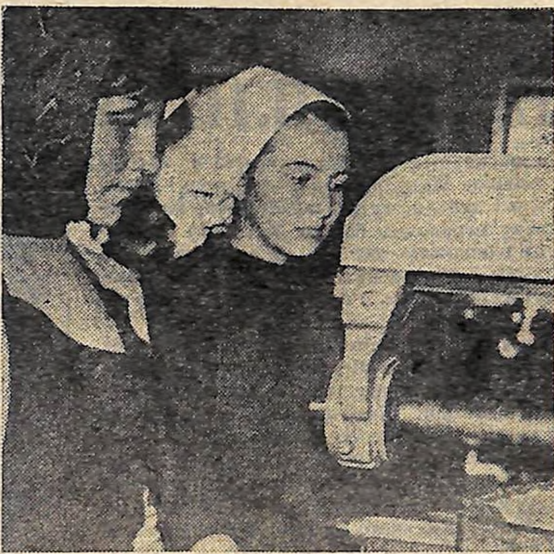
— Ми не занижуємо можливостей практикантів, — говорить секретар партійної організації В. М. Пузанов. — Молоді робітники одержують те ж навантаження, що і досвідчені майстри. І рідко буває, щоб хтось із них не виконав норму або допустив брак. Досить сказати, що учбово-виробничий цех першим на заводі впровадив систему бездефектної здачі продукції.

Вміють прищепити

з заводом розлучатися шкода. І дівчата знайшли найкращий вихід: працю на заводі і вечірній факультет.

Цех став не лише учбово-виробничим, а й виховним центром в місті. Всі майстри виробничого навчання беруть участь в міських учительських конференціях і виносять на обговорення свої пропозиції.

А що може більше запалити молодь на трудовий подвиг як не соціалістичне змагання. Результати його висвітлюються в стіннівці,

любов до праці керівники цеху. Добрим словом згадують їх, а також вчителів виробничого навчання колишні випускники, а нині студенти вечірнього факультету політехнічного інституту слюсар Георгій Чернишов, свердлувальниця Тамара Болтушкіна і багато інших. Стежиною старших товаришів мріють піти і випускниця 27-ї школи Оля Челишева (зліва) і Таня Татаринцева. Звичайно, кого не манить інститут, але і

яка випускається в цеху. Сонце втомилось, притомилися і робітники. Час відпочити. Знову крокують вони знайомими вулицями, а поряд, твердо ступаючи по землі, гордо несе голову зміна робітника.

В. ШАРІЙ.

м. Кіровоград.

На фото: випускниця середньої школи № 27 Оля Челишева (зліва) і Таня Татаринцева. Фото А. Дрябенка.

ЗАВТРА труппа музично-драматичного театру імені Кривоношівського залишає Кіровоград. Три місяці, як і торік, гастролюватиме він по селах і районних центрах області. Напередодні від'їзду акторів наш кореспондент зустрівся з директором театру І. Г. Шпаковським і попросив його розповісти про турне цього літа.

ЗАПИТАННЯ. Скажіть, будь ласка, в які райони виїдуть театр?

ВІДПОВІДЬ. Ми довго радилися, куди найліпше податися. При цьому враховували населені пункти та інше. Вирішили почати з Ульяновського куща. До нього входять колгоспи Гайвоти з Ульяновського, Вільшанського, Голованівського та Добровеличківського районів. Не обійдемо також жобителів театру Малої Виски, Новомиргорода, Новоархангельська, Олександрівки. Я кажу про райцентри, але це не значить, що наш колектив помине села. Закінчимо свої гастролі в Кремгеївській зоні.

ЗАПИТАННЯ. Ви говорили про спектаклі в селах. Звичайно, зараз багато колгоспів мають чудові клуби, але зустрічаються й такі, де неможливо зіграти навіть звичайний скетч. Знають, незавидна їх доля, вони просто не можуть переглянути ваші вистави?

ВІДПОВІДЬ. О ні! Все враховано, до деталі. Ми беремо з собою автосцену і там,

ІНТЕРВ'Ю ПЕРЕД ДОРОГОЮ

ЖДЕМО СТО ТИСЯЧ...

де не буде можливості грати в приміщенні, даватимемо спектаклі на відкритих майданчиках.

ЗАПИТАННЯ. Які п'єси входить до репертуару на виїзді?

ВІДПОВІДЬ. «Павлина» О. Софронова, «Циганка Аза» М. Старицького і ряд інших творів з старого репертуару. Покажемо сільським глядачам і цілу низку нових вистав. Це — «Сині роси» М. Зарудного, «Бій з тінню» В. Тура, «Циган» І. Провоторова, «Чорний дракон» Гарінеї і Джованні. Отже, як бачите, до виїзду готувалися не похапцем: колгоспний глядач не раз зустрічався з нами, став по-справжньому «театральним» і, відповідно, — вимогливим.

ЗАПИТАННЯ. Чим будуть зайняті актори, окрім гри в спектаклях?

ВІДПОВІДЬ. За ці три місяці, як кажуть, ніколи буде і вгору глянути. Але, крім виступів, у нас є ще й інші плани. Насамперед, це робота над новими виставами. В нашому портфелі є твір Вадима Собка «Бережи мою тасмицю». Його вже зможуть побачити на сцені помори з Кремгеса. Є також цікавий сценічний варіант п'єси про київське підпілля «Його звали Сергієм». Автор цього твору — кіровоградці О. Адаменко та М. Барський. Нам буде дуже приємно на відкритті осіннього сезону в обласному центрі грати п'єсу наших молодих драматургів. Крім роботи над новими спектаклями, актори, безпосередньо на місцях, будуть надавати практичну допомогу сільським драматичним гурткам.

Отже, завтра кіровоградський театр вирушає у велике плавання. Попереду — біля двохсот спектаклів, які треба зіграти перед колгоспниками, робітниками і службовцями. Завдання велике: адже творчі роботи колективу має переглянути сто тисяч вимогливих глядачів!

ЗАВТРА ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

Прим'яти босими ніжками пружну лугову травичку, спіймати метелика, збудувати з кубиків дім чи посидіти на березці, спостерігаючи за веселою грою рибок — в усьому кіровоградській малюки відкривають для себе новий світ, шось дивне і захоплююче.
Фото В. Ковпака.

Николай ГАЛИЧЕНКО,

участник Великой Отечественной войны.

О МАЛЕНЬКОМ ВИТЬКЕ И ВОЛЬШИХ СОЛДАТСКИХ САПОГАХ

Поэма

Дни летели в скрежете металла, Удалялся грохот батарей. Из санбата бледный и усталый Шел за фронтом Луговой Андрей. Но едва спустился он с пригорка — От огней вдруг небо расцвело. И сдавило горло горем горьким — Догорало перед ним село... Пахло гарью, дым стелился низко, Вороны кричали на столбах. И над каждой хатой обелиском

Возвышалась черная труба. Зимний вечер, как лукавый леший, Все водил солдата по селу. Вдруг огонь зажегся на углу, В темной хате, чудом не сгоревшей. Постучал в замерзшее окошко. Ни души. Ни звука за стеклом. Лишь узоры золотыми брошками Излучали мнимое тепло. Но вот тень мелькнула. Голос

детский:

— Кто там? Кто там?
— Открывай, свои!
Ну, а тень все смотрит, все стоит.
— Да не бойся, я солдат советский. Щелкнули запоры. В сенях узких Луговой стяхнул с шинели снег. Дверь открыл. В хатенке с печкой русской Тускло тлела гильза на окне. Девочка, закутанная шалью, Насторожась жалась у дверей.
— Успокойся, — подошел Андрей.
— Как зовут тебя?
— Смирнова Гаяля.
— Ты одна здесь, кто ли?
— Нет, с мальчонкой, С братиком, он спрятался от вас.
— А где мама ваша? — И девчонка Встрепенулась, будто обожглась.
— Мамы... нет... убили душегубы — Подицай и страшный рыжий Фриц...

И дрожали девочкины губы, Да ресницы опустились вниз... Луговой сидел, угрюмо слушал. Крепко руку прислонив к щеке, И коптла гильза прямо в душу. В горе билась тень на потолок.
— А ты, дядя, настоящий красный? — Показался с печки мальчуган.
— Не фашист же я, и ты напрасно Так меня боишься.
— Есть наган?
И малыш серьезно ждал ответа.
— Правды от тебя не утаю. Я, сынок, иду из лазарета, А наганов там не выдают. Тут мальчишка смелости набрался. Тронул пальцем голенища сгнб И сказал гриппозным, хриплым басом — Дядя, дай померять сапоги.
— Раз уж так, ну что ж, возьми, попробуй.

